

ZA CO SE VLASTNĚ STYDÍME?

(Krnov, 9.3.2025)

I.čtení: evangelium podle Marka 8,27-38

II.čtení: epištola Římanům 1,16-17

Za co jste se v poslední době styděli?

Za co se člověk stydí?

Je zvláštní, že se někdy stydíme za věci dobré, hodné pochvaly, zatímco se nestydíme za věci (nebo spíše činnosti) ostudné...

Ježíš mluví o dvojím, recipročním stydění se – kdo se bude stydět za Krista v tomto světě a v dnešní společnosti, za toho On se bude stydět ve světě budoucím, v Božím království.

Pavel mluví naopak o tom, že se nestydí za evangelium, protože je to moc k spasení.

Ale proč by se někdo měl stydět za evangelium?

Někdo by řekl: „Možná proto, že je nemoderní?“ A my nechceme být nemoderními. Jenže přitom někdy zapomínáme, že moudrost je víc než modernost, moudrost, víra, pokora nemusí být zrovna v módě, a přitom jsou to hodnoty věčné.

Někdo jiný zase říká: „Evangelium je jen pro slabochy“ A my nechceme vypadat jako slaboši. Jenže ve skutečnosti jedinou cestou, jak se zbavit slabosti, je přijmout ji a přiznat si ji. A jediný, kdo je opravdu silný, je ten, kdo dokáže odmítnout pokušení síly a nezneužívá svou moc.

Někdy se taky bojíme posměchu a znevážení vlastní osoby – když se druzí dovědí o naší víře v evangelium. Ale čím jiným by si člověk mohl získat vážnost, než tím, že je konzistentní ve svých postojích – že stojí za tím, čím žije a co formuje jeho život – tedy že se drží evangelia?

To jsou různé důvody, proč se člověk moderní stydí za víru.

A jsem přesvědčen, že se evangelijní „nestydět se za Krista“ i Pavlovské „nestydět se za evangelium“ velmi aktuálně mluví do naší životní situace.

Je ovšem dobré vzít v potaz i biblickou souvislost.

Pro Židy Ježíšovy doby nebylo nic pohoršujícího na víře v Boha. Neměla žádnou souvislost se slabostí, natož pak slaboštvím. V rámci židovského národa nebyla víra v Boha ničím, co by vzalo člověku vážnost – naopak nejváženějšími členy společenství byli ti nejzbožnější.

Nic z toho není skutečným cílem Ježíšových slov.

S vírou v Hospodina souvisela víra v Mesiáše – Božího člověka, který z Božího poslání přijde a dá do pořádku Boží věci na zemi. Stane se králem po způsobu Davida (a ještě líp), vrátí Izraeli samostatnost a obnoví jeho slávu, prosadí poslušnost Zákona Božího mezi lidmi, takže i ostatní národy pochopí jeho platnost a ochotně se mu podřídí...

Starý Zákon přináší očekávání Mesiáše, který bude kombinací krále Davida v jeho nejlepších letech, proroka Eliáše s jeho odvážnou a rozhodnou vírou, a nejvyššího kněze podle Mojžíšova Zákona. Starý Zákon vidí útlak a utrpení izraelského lidu a počítá s tím, že

toto strádání vyvrcholí příchodem Mesiáše, který ho ukončí. Takové bylo očekávání Izraelitů doby Ježíšovy. Příchod Mesiáše = konec utrpení, vykoupení ze strádání, sláva, pokoj (šálóm), blahobyť.

Ježíš přišel s velmi převratnou koncepcí: Mesiáš naplňuje Boží vůli ne tím, že se zmocní vlády, chopí moci a zhubí ty, kdo Bohu se protíví, nýbrž právě tím, že moci vzdoruje. Ježíš je Král, který nepřichází vládnout, nýbrž sloužit. Ježíš je Vítěz, který nevítězí likvidací protivníků, ale tím, že bere jejich hříchy na sebe...

Ježíšova služba (v Mk je to obzvláště jasně vidět) začíná přijetím Božího poslání (při křtu) a zároveň odmítnutím pokušení, a to v první řadě pokušení zneužití moci.

Odtud se pak Ježíšův příběh vine cestou pouhé a čisté moci Slova – oproti moci instituční, moci násilí nebo zastrahování.

Ježíšův příběh končí rozhodováním v Getsemanské zahradě – rozhodnutím pro zřeknutí se moci, odmítnutím sebezáchrany – které nakonec vede až k přijetí kříže – zástupného utrpení.

Mesiáš ukončuje utrpení Božího lidu... ne ovšem mocným vítězstvím, nýbrž dokonáním utrpení, tím, že utrpení lidu vezme na sebe.

V Něm Bůh sám lidské utrpení bere za své, a tak vykupuje svůj lid.

To bylo to pohoršení, proti kterému se obrací – jak Ježíš tak Pavel. To pohoršení, které nemohl snést Petr a vysloužil si tak označení „Satan“ (pokušitel).

Pohoršení slabosti, tam kde se oslavuje jen síla. Pohoršení bláznovství tam, kde se velebí chytrost. Pohoršení služby druhým tam, kde se prosazuje heslo „postarej se sám o sebe“.

Toto pohoršení dodnes lidé cítí a toto je to, za co se podle Pána Ježíše NEMÁME stydět.

Ježíš do světa ostrých loktů přinesl ústupnost, do světa kolotoče křivd a pomst přinesl odpouštění. Do světa tvrdé konkurence přinesl soucit a slitování. Do světa nenávisti naočkoval lásku.

Takový je náš Pán. Stydíme se za něj?

Anebo jsme rádi, že je právě takový, a milujeme ho, právě proto?

V současné době se velebí síla možná víc, než kdy předtím. Milosrdenství je považováno za neschopnost a slabost. Silní se vyžívají v ubližování slabším. A v této atmosféře bývá evangelium ostouzeno a posmíváno.

Ale my můžeme spolu s Pavlem vyznat: „Nestydím se za evangelium,“ neboť je jedinou cestou ke spáse, k vystoupení ze zajetí moci.

Pane náš,

Děkujeme ti za evangelium, které zcela proměňuje naše dny. Chválíme Tě za to, že na Tebe můžeme s vírou spoléhat a radovat se z Tvé lásky a Tvé spásy.

Prosíme Tě, pomoz nám pochopit, jak se stát velkými ve Tvém Království, nauč nás spoléhat na Tebe v každé chvíli, a taky nám dej sílu odmítat pokušení zneužívání síly. Uč nás zapřít samy sebe, nést náš kříž a následovat Tě v lásce a milosrdenství.

Amen!

AMEN!